

PREDIKAN VID HÖGMÄSSA ANNANDAG PÅSK 25/3 1940

I GAMLEBY KYRKA.

TEXT: LUK 24:13-25.

PSALMER: 105:1-2 (117:1-2), 104:1-5 (105:1-5), 108:1-2 (510:4), 115:1-4 (112:6-8),
102:4-5. (Psalmerna inom parentes är från ett senare tillfälle då samma predikan använts, troligen i Motala.)

I Faderns och Sonens och den Helige Andes namn. Amen.

Läs Sv.Ps. 103:3 (128:5). (Amen)

Påskens under, som vi i går firade, är lika svårt att anamma i vår tid, som det var i de dagar, då det skedde. Och när det i tro anammats och fasthålls, ger det - liksom i urförsamlingen - en fasthet och ett värn i tvivlet som intet annat. Svårigheten för de första lärjungarna berodde icke på, att någon naturvetenskap förklarat det för omöjligt, att en död kunde uppstå och leva. Utan svårigheten för dem berodde på att den våldsamma upplevelsen av Herrens smädliga korsfästelse så etsat sig in i deras själ och minne, att det var hart när omöjligt att kunna tänka på något annat. Vi kan se det av dagens evangelium, som vi hört läsas från altaret. De två lärjungarna på väg till Emaus ha icke sinne för annat än den erfarenhet, som Långfredagen hade tvingat på dem med fruktansvärd kraft. De tala icke om annat än om vad "där hade skett i dessa dagar", hur "överstepräster och rådsherrarna utlämnat deras Herre till att dömas till döden och korsfästas." Vi tro, att svårigheten i vår tid ligger på ett annat plan. Vi mena, att det är vetenskapens tvivelsmål inför uppståndelsens möjlighet, som är vårt stora hinder. Sanningen är, att vetenskapen varken kan säga ja eller nej i den frågan, lika litet som den kan säga vare sig ja eller nej till skapelsen i tidernas morgon eller till frågan om yttersta domen. Säger den ja till tron i dessa ting, så upphör den att vara vetenskap; säger den nej till tron i dessa ting, så upphör den likalets att vara vetenskap. Nej, vårt tvivel på, att Kristus lever, beror på alldeles samma sak, som lärjungarnas tvivel under vandrigen till Emmaus: vi se icke annat än Kristi smälek, vi märka icke annat än denna världens våld, som kränker all rättfärdighet, vi tala icke om annat - hur skulle vi då kunna tro, att allt detta är besegrat och tillintetgjort av Kristus? Och mitt under vår vända, all vår inkrökta ångest vandrar Kristus osedd vid vår sida, Herre över död och värld och synd, alldeles som han vandrade vid lärjungarnas sida på vägen till Emmaus, lyssnande till deras klagan över världens ondska. De sågo icke, att han levde, fast han var dem närmare än någon annan. Vi se i vår tröghjärtenhet icke, att han lever, fast han är oss närmare än någon annan.

Kanske tänker du ibland: ack, om man hade levat på apostlarnas tid, då hade det varit lätt att tro! Du tar miste. Huvudparten av de människor, som hörde honom tala under hans jordiska levnad, förlorade tron på honom, då vägen gick nedåt mot Golgata kors. Och huvudparten av de människor, som åsamkat honom döden, trodde aldrig, att han var uppstånden utan litade på

översteprästernas ord, att hans lärjungar om natten hade stulit bort hans kropp: "det talet utspreddes bland judarna", säger evangelisten Matteus, och han fortsätter: "det talet är gängse bland dem ännu idag", alltså omkring år 70, då Matteusevangeliet skrevs. En mansålder efter Kristi död och uppståndelse är detta tvivel "gängse" bland "judarna", det folk i vilket Herren Kristus verkat, talat, botat sjuka, räddat syndare - alltså bland människor, av vilka mer än en sett honom gå omkring i deras byar och städer. Trons villkor är desamma i alla tider. Den som icke tror idag, han skulle förmodligen icke heller ha trott då. Och vi må besinna, att Herrens egna lärjungar dignade under tvivlet, såsom vår text och flera andra texter visa! Vi ha ingen anledning att inbilla oss vara starkare än de voro. Vi vill istället helt vända om det vanliga talesätt, som nu sysselsatt oss. Vi vill idag stanna inför den sanningen, att Kristi uppståndelse var för överväldigande även för de första lärjungarnas tro. Vi vill idag fråga oss - inför vår text - om det icke kan vara så, att tron skall kämpa kamp emot det, som för ögonen är - skall brottas med tvivlet. Vi vill i vår betraktelse idag Hämta styrka för vår tro ur de första lärjungarnas tvivel.

Kristi smälek var uppenbar för alla. "Du är väl en främling i Jerusalem, den ende som icke har hört vad där ha skett i dessa dagar", säger lärjungarna till sin okände följeslagare på vägen. Alla visste ju vad som hade skett. Jesus av Nasareth hade blivit korsfäst tillsammans med 2 ogärningsmän på kullen vid Golgata. Men hur många av alla dessa som sett honom lida, sågo honom i hans uppståndelses kraft? Endast lärjungar. För världen var uppståndelsen en saga, som uppdukit i lärjungarnas fantasi. Sanningen var, att kroppen bortstulits, medan den romerska vakten sov, såsom översteprästerna kungjort. Därför blev uppståndelsens erfarenhet icke beskärd andra än dem, som sedan vid Pingsten bildade den första kristna församlingen. Detta betyder: uppståndelsens härlighet blev verklighet endast i deras liv, vilka tillika buro Kristi smälek, såsom vittnen och bekännare, såsom döpta i hans namn. Eller vi kan också säga så: kors och uppståndelse hör samman. De som lova i uppståndelsens kraft, de bära också Kristi kors. De som komma fram till Påskens under, de komma dit endast genom Långfredagens port. De som nå livet på andra sidan döden, de "ha kommit ur den stora Bedrövelsen, de ha tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod", som det heter i Uppenbarelsebokens 7:de kapitel.

Hur skulle det nu gå, om Kristi uppståndelse var lika uppenbar för all världen som hans korsfästelse var? Vi vill stanna inför den frågan. Hur skulle det gå, om man med sina ögon kunde iakttaga, att Kristus är världens herre, som besegrat döden och en gång skall döma världen? Detta är ju vår tro, vi som här samlats. Men om alla människor sågo detta med sina ögon, då skulle det icke längre vara tro - då skulle alla veta det, alldeles som vi vet en mängd andra ting. Ja, hur skulle det gå? En sak är säker: då skulle alla människor vara "kristna". Alla skulle vilja höra Herren till, ty alla skulle ju se, att Kristus verkligen är världens Konung. En annan sak är säker: det skulle icke vara en kämp att vara en kristen, det skulle icke ligga någon smälek i det kristna namnet, , det skulle icke vara förenat med lidande att bekänna sig

till honom. Detta betyder: människor skulle gå förbi lidandet fram till härligheten. Vi skulle kunna nå Påskens under utan att taga vägen över Långfredagen; vi skulle kunna gripa om uppståndelsen utan att gå genom korsfästelsen. Det vill i själva verket säga: vi skulle icke ha del i Kristus. Ty att ha del i Kristus, det är att ha del både i hans lidande och hans härlighet. Kommer vi på sidan om korset, så kommer vi också på sidan om Kristus, då få vi ingen del i honom. Men nu är det icke så, att Kristi uppståndelse är uppenbar för våra yttre sinnen. Det som är uppenbart för våra yttre sinnen är Kristi smälek och korsfästelse. Så var det för de 2 lärjungarna på vägen till Emmaus. Deras hjärtan bar icke på något annat än på Herrens lidande, de smakade till förtvivlans gräns sin Herres smälek. Allt detta var ju uppenbart för alla. Då gick han osynlig vid deras sida, oigenkännlig, klädd i en främlings gestalt: Herren levde och var hos dem. Detta var fördolt för dem.

Så är det också för oss. Våra hjärtan är förtyngda av ringheten i Kristi kyrka och församling, som all världen kan se. Vi kan bringas till förtvivlan över allt det våld, som obehindrat får förtrampa evangeliet i vår värld. Vi sörjer över att det förspörjas så få tecken på Kristi härlighet i våra egna liv, så litet, som varslar om att Herren lever. Denna svaghet och ringhet är uppenbar för alla. Då går Kristus osynlig vid vår sida, Herre över synd och död: Herren lever och är hos oss. Detta är fördolt för oss.

Men. Den som härdar ut, för honom uppenbarar sig Kristus såsom Herre. När han bröt brödet kände de igen honom. Då öppnades plötsligt deras ögon. - Sedan försvann han ur deras åsyn. - Rosenius sjunger: "Vandra i trone, se honom icke, detta är regeln, det bliver därvid. Korta minuter, Känslan åtnjuter. Vad vi i sanning dock äga alltid."

Vi stå liksom de första lärjungarna under samma "regel" för att tala med den svenske sångaren: vandra i trone - se honom icke. Därför gäller det för oss att härda ut i tro. "Vi vandra här i tro och icke i åskådning", säger aposteln. Men Kristus är ändå hos oss. "Då vi bröders bördor bära, med och för varandra lida, är oss Kristus åter nära, vandrar osedd vid vår sida." Han har kallat oss att dela sitt liv: "ej att dela glädjen bara utan lidandet tillika". Gud vill att "vi skola vara den Enfödde Sonen lika både i lidande och i härlighet", heter det i en gammal bön.

Härav följer: låt oss icke misströsta inför Kristi osynlighet, låt oss gå in i trons villkor, låt oss bära ringheten och lidandet utan att klaga. Detta är vägen till härligheten, och den enda vägen, ty den leder oss både till korset och uppståndelsen, medan alla andra vägar söka komma fram till Kristi härlighet på sidan om korset. Påskan skiljes endast genom 3 dagar från Långfredagen, eller 2 efter vårt sätt att räkna. Påsk och Långfredag höra oupplösligt samman. Lidandet är hopväxt med segern. Trons väg löper genom lidandets värld, men de som gå fram på den sträcka sig upp mot en härlighet, som är osynlig. "Detta är regeln, det bliver därvid." Låt oss icke vika av från den vägen! Ingen annan väg leder till målet.

Men under vår vandring på trons väg räcket oss gåvor och stöd för tron från vår osynlige Herre. Vi vill idag säskilt peka på en sådan gåva, ett sådant stöd. "När han bröt brödet, kände

de igen honom." I brödbrytelsen, i Nattvarden förnimma vi Kristi närhet som aldrig annars. Han har lovat att vara tillstädes i vår värld under bröd och vin för var och en som tror. Och Nattvarden förenar just de två drag hos vår Frälsare, som vi idag betrakta: lidandet och segern.

I den natt, då Herren Kristus vart förrådd, tog han brödet och kalken. Då, när Långfredagens lidande redan hade börjat sänka sig ned över honom, tackade han Gud för håvorna på påskmåltiden bord. I Nattvarden möter vi åter vår Frälsare såsom den lidande och förrådde. Men samtidigt vittnar den heliga måltiden och hans segrande närvaro såsom osynlig Konung, Herre över synden genom förlåtelsens ord, såsom givande utan mått av sin uppståndelses kraft. Det var just i brödsbrytelsen, i måtiden, som den Uppståndne visade sig för sina lärjungar, såsom vårt Nya testamente flerfaldiga gånger betygar: vid Genesarets sjö enligt Johannes-evangeliet för Petrus och de övriga, på vägen till Emmaus enligt Lukas-evangeliet, som är vår text idag; och detsamma antydes åter och åter i Apostlagärningarna.

Men även i ditt och mitt liv sammanhåller nattvarden dessa 2 sidor: ringheten och härligheten. Vi gå in i en ringa skara, vars härlighet värden ej ser. Vi mottaga yttre håvor, som endast för tron rymma vår Frälsares närvaro. Nattvardens härlighet är en fördold härlighet, en gömd skatt, som endast öppnar sig för den, som med villigt hjärta går in i ringheten. Nattvarden hör till det, som vi icke kan gå förbi, om vi vill vandra trons väg.

Den som härdar ut på den vägen, han skall få se Herren. Någon gång får han kanske erfara Herrens segrande närvaro klar och påtaglig redan här på jorden, även om "regeln" är att här vandra i tro utan att känna och se. Den som blir viss i sin tro på Herren, han har en styrka, ett värn, en fasthet, som intet annat kan skänka. Men en gång tar ändå trons tid slut och åskådandets tid kommer. Då skola vi se ansikte mot ansikte". Amen.

Låt oss bedja! (Bön efter predikan på Annandag Påsk)

12

2

1

1

© 2006 Blackwell Publishing Ltd, *Journal of Internal Medicine* 260: 101–108

3)

han ägs vare sig vi eller nej. Till
frågans om skapelsen i tidernas
morgon eller till frågans om
yftersta domen. Säger han vi ~~är~~
till honom i denna ting, ja uppkö-
den och vara bekant, säger den
nej. Till honom i denna ting, ja up-
höj den ticalades att vara de-
tuskas. Nej, varit tvivel på, att
Kristus teck, teras för all-
deles samma sak, som tärningar-
nas tvivel ~~och~~ under världens
tillfrågans: vi se rike annat
än Kristi mäkt, vi mäka vi-
ke annas än denna världens
värld, som kräver att rättfärdig-
het vi tala rike om annat
— hur skulle vi då kunna tro,
att allt detta är teogras och
tillitetsförlust om Kristus? Det
mitt under all vår värld, att

4)

vår maktökt äroget smulas Kristi-
two sälla vid vår rida, Herie
över död och värld och upst, ut-
deles som han vandrade vid tär-
ningarnas rida på vägen till fräls-
ningens tillfrågans klafar
over världens ord. De äro
rike, att han hade, fast han
var den närmare än någon
annan. Vi se i vår trohet
het rike, att han hade, fast
han är en närmare än någon
annan. Hvarke tvivel du icke:
ack, om man hade troat på ap-
larnas tid, de hade då varit
färd att tro! Du får misse. Du-
vackheten är de närmare, som
hålla honom tala under hans
färdiga levnad, följande
tro på honom, de vägen

gick nedåt mot Götgata kors. Det
 fanns gatan av de människor,
 som samlades hvar som stöder,
 förde aldrig, och han var
 upprättad utan titade på
 överstörstens ord, och han
 följde på sin ratten hade ut-
 till dess hans kropp: "det
 talat uttrycktes bland pi-
 clarna", säger evangelisten
 Matteus, och han fortsätter:
 "det talat uttrycktes bland
 dem ännu idag", alltså om-
 kring år 70, då Matteus-
 evangeliet skrevs. En manuskript
 efter Kristi död och upstånd-
 else är detta förord "ganges"
 bland "judarna", det förhåller
 sig väl! Herrens Kristus ordet,
 talat, brödet givna, nådet
 givdes - alltså bland män-

niotat, av vilka mer än en sett
 honom på omkring i deras by-
 ar och städer. Deras vittnen
 är allomana i alla städer.
 Men som icke tror idag, han
 skulle förmodligen icke heller
 ha troat då. Det vi nu be-
 na, att Herrens egen följare
 och apostlar dignade sig
 förord, som var det och
 flera andra texter visa! Vi ha
 ingen anledning att misbråna oss
 vara starkare än de vara. Vi
 vill i stället helt bråda om
 det gamla talordet, som nu
 syns och så. Vi vill idag staa-
 na inför den sammansatta, och Kristi-
 ti upprättad och var för över-
 väldigande ännu för de första
 följarens ord. Vi vill idag
 säga oss - inför var det - om

des rike kan vara så, att tron skall
känna en kamps smärta, som
för ögonen är - skall brännas
med feber. Vi vill i vår be-
traktelse idag stämna stycka
för vår tro ut de första för-
hållningarna frivill.

Thi smärta var uppenbar
för alla. "Du är väl en främ-
ling i Jerusalem, den enda som
icke har hört vad det har sett i
dena dagar", säger lagingsarna till
nu och då förklarade för världen.
Alla vände på vad som hade skett.

Som en Marcels hade blivit
korståns tillämpningen med 2 spä-
ringar för att bli vid det.
gata. Men hur många av alla
dessa, ^{och det som var} sega honom i hans upp-
ståndelse kraft? Endast för-
hållning. För världen var upp-

ståndelsen en dag, som uppen-
bar; lagingsarna förtä. Sam-
men var, att kroppen bort-
ställt, mellan den rökens
vatten som, som översteg.
Såna kunnat. Lär för den upp-
ståndelsen erfarenhet rike be-
stämmande om den, som
skall vid Gnostens trädade
den första kvarta förnam-
tingen. Detta betyder: upp-
ståndelsen harighets blev en
verkligt utkast i denna
liv, vilka tillika den Thi.
smärta, som vi inte vill be-
känna, som de döda i hans
namn. Eller vi kan också
saga så: hans vet upprett -
skola hans amman. De som
saga i upprettadens kraft,
de hans okra Thi hans

9)

Le pou komma haun tie Pao-
keu mader, de komma nit
eudast pouou daigpelaou
pou. Le pou na wit pa
andra nidan doien, de
"ha kommit ur deu atara
Dehōreleu, de ha fragit
mia klader ce pait deu
rits i damnets elod" pou
des tets i lypendareleleu
ide kap.

~~Ha~~ Hui skulle des me ga,
ou kuiti upodandeleu vore
tice upoubar for all vaider.
Pou haun korfuatle vore?
Va vilt otama nipa au ha-
geu. Hui skulle des ga, ou
mau meel mia oga kumele
inkthaga, cels kuitu vire
vaideru theire, pou leag-
pas doien vire eu gaig skulle

10)

donna vaider? Letta vire me vore
tro, vire pou haun amulato. Men
ou alla maimikar gaig datta
meel mia oga, de skulleut
vire taigre vora tro - de
skulle alla veta det, aldelao
pou viret eu maigal andra
ting. Ja, tuit skulle des ga?
Eu vait vire vaiter. de skulle
alla maimikar vora "kuitu"
alla skulle vira haun theire
tie, ty alla skulle vire, att
kuitu vaiter vire vaiter
thoung. Eu amau vait vire
vaiter: des skulle vire vora
eu kump att vora eu vire-
ten, des skulle vire tige vore-
pou maigle i des kuitu vaim.
met, des skulle vire vora for-
vaid meel vaideru att de-
kamma vore till thoung. Letta

11

betyder: människor skulle
 på förti tielandet fram till
 härligheten. Vi skulle komma
 på Säckens under utan att
 föga någon örer långt frä-
 stegor; vi skulle komma
 själva om upprättelserna
 utan att på någon karnfä-
 telser. Det vill i själva ver-
 ket säga: vi skulle inte ha
 del i Kristus. Ty att ha
 ha del i Kristus, det är att
 ha del både i hans lidan-
 de och hans härlighet. Kom-
 mer vi på lidan om kornet
 på kommer vi också på
 lidan om Kristus, då på
 vi miger del i honom.
~~Men~~ Men nu är det inte så,
 att Kristi upprättelser är
 uppenbar för alla yttre öin-

12

nen. Det som är uppenbart
 för våra yttre önen är Kristi
 smärta och karnfärd. Se nu
 att på de lågarens på våra
 till Ennåns. Heras hjärtan
 tar inte på något annat än
 på Herrens lidande, de smär-
 hade till förtroende som vi
 Herrens smärta. Att detta var
 på uppenbart för alla. De gick
 han dygslig vid denna sida,
 rönkänning, kläd i en frän-
 tiogs gestalt: Herrens leende
 och var hos dem. Detta var
 förtroende för dem.
 Ja är det också för oss.
 Vår hjärtan är förtroende av
 rönkheten i Kristi kropp och
 förtroende, som all världen
 kan se. Vi kan se Herrens till
 förtroende och allt det värde

deu abhinnidh lai fathme-
 pa sangshiet i va mil.
 Vi sangi ore ath det fai -
 spasio an la tethen pa. Nuthi
 thashmet i vaia gna thi
 ai titet, deu vanalar muth
 Nereu tever. Lemua mag -
 het mth mighet ai uppen -
 tar fai alla. ka gai thuthu
 panying vid vai nida, thene
ore ayud mth deid. Nereu
tever mth ai thao oo. Peth
ai foidolt fai oo.

Men! Seu som haidar ut,
for honom upprättas sig hvis -
hus nion fure. Nai han
 trost broder haidar de rige
 honom. de tjogvader pat -
teit deres og der. - Helan
for deres han ut deres
og. - Rasvins gins:

"Vandrea i home, se honorem vico,
della ai regelu, des stuer dainia
Korta minuter

Stanslan schrijver

Ud vi i domning back igen alltid!

Vi sta biskopen de första

teisinga miter gamma "he-
gel" pī atā tāla med dāe
neute jāgare: vandra i
trone - de horom nīke.

Laipoi paller aib loz ozo att
handa us ; two . "bi vanda
hai ; two olo ike i aotae-

ming, "página a portela. Meu
Xristus ai aiua? ho oo. Du

vi bröder bärda bärna,

medulae p^{er} canal l^o
at on chord at na,

Candida rostrata var. *rostrata*?

How has Dallas ~~was~~ with along with

tu: "y' est de la glorie

Thana

utan tiendens tillika. "Sud
 vill att vi skola vara den su-
 födde Sonen lika både i ti-
 skulle den i härlighet", heter
 det i en gammal bön.
 Håkan följer: Det var inte
 misshörska inför Kristi omgå-
 tighet, det var om vi i tron
 vilkas, det var bara mig-
 heten och tiendens utan
 att tåla. Detta är sagan
 till härlighet, och den
 enda vägen ty den ledde
 oss både till konens och
uppsattdelen, mellan al-
 la andra vägar söka kom-
 ma fram till Kristi hä-
 lighet på vilken om kor-
 set. Saken skiljs endast
 genom ödelen från släng-
fredagen, eller ä efter

vill att att nåtka. Sakt och
 långfredag ha en upplösligt
 sammansatt. tiendens är
 förknäkt med gegern. Tron var
~~den~~ genom tiendens värld
~~ett~~ ^{en} sträck ~~en~~ ^{en} uppsattdel mot
 en härlighet, som är avgjuten.
 Detta är gegern, att bli en slä-
 v. "Det var inte vika av från
 den vägen! Ingen annan väg le-
 der till målet."

Men under vår vandring på
 tron var nåtka var gärna och stod
 för den från vår avgjuten herse.
 Vi vill idag söka närskilt på en
 sådan gärna, ett sådant stöd.
 "Här har vi ett bröd, här
 de igen konen. "I brödet -
tolen, i hatten förminna
 vi Kristi nåtka som släng av-
 var. Han har lovat att vara

Tillstades i vår värld under tre
 och vi för var och en som
 tror. De skattardas förneat
 mot de som drog hos oss
 Sköpare, som vi idag betrak-
 ta: Tillstades och sejuna.

I den natt, då Herren
 Kristus var förädd, tog han
 brödet och takten. Ja, när
 långfredagens tidande redan
 hade tröskt sänka sig ned över
 honom, fackade han sin
 för hälsarna på närmaste
 och bär. I skattardas mö-
 ta vi åter vår frälsare på den
 des tidande och föräddade.
 Men samtidigt vittnar ^{hans makt} den
 om hans separade närvaro
 på den osynlig himmel, Herrens
 och synen genom följande.
 Nu ord, på den givare den

natt av sin upståndelse kraft.
Det var mot i trohet och helhet,
 måttligen, som den upståndelse
 vägrade sig för sin långvariga,
~~svaghet~~ ^{svaghet} svaghet M. T. Herfalds gävar
 betyg: vid Genesareths sjö
 enligt Joh. ev. för Petrus och de
~~andras~~ ^{övriga}, som vägen till Genesarets
 slut. ev. som är vår text idag,
 och skattarna antogs åter och
 åter i skry.

Men även i ditt och
 mitt sin sammanfaller natt-
 bruden redan i milst: vi gä
 ten och hailigheten. Vi gä
 vi i en rugga skara, som hailig-
het och världen sjä. Vi mat
ga gille hailig, som endast
 för hans syn vår Sköpare
 närvaro. Skattardas hailig-
 het är en försädd hailig-

het, en pōul skatt, þou en-
 doat vīgnar nī fōr þou, þou
 nūc vīllīg hīanta gā nī;
 nūgnētū. Nattharēu hā
 tīl det, þou vī rīko kaur gā
 fōrþu, þou vī vīll rautu þrou
 vīg.

Þou þou hārdar nī þou
 þrāgn, þou skatt þā þe þer-
 þeu. Nāgn gūg þā þau þau-
 the vīfara þerūn apīrūte
 nāgnar þau nūc pātōgīg
 nēlau þā þā þā pīdū, nūc ou
 "regeu" cī cī þā vādū;
 þō vīlau cī hēnu ocl þe.
 Þou þou þī vī vī; nī þō þā
 þerū, þau þau en nīþrā, cī
 þāu, en þāthet, þou nīlēt
 auuāð þau þānta. Þou en
 gūg þau cūda þrou tīd þlūt
 ocl akkādandō þroun.
 Þā skala vī þe auvīkēte

nuot auvīkēte "Amer. 20
 doot ocl tēpā! Þou e. pūcl. þā
 þroun. Þouk [e. t.].

~~For. þoukēst þu þāvīg vīgnar
 vīgnar nūc. 5. vīg þāvīg.~~

Posthucium.

Till nī: "Þroun Gud... [18-5].

t. f. l.

clut